

Sygn. akt II K 446/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 grudnia 2017 roku

Sąd Rejonowy w Puławach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Aneta Milczek

przy udziale Protokolanta: Agnieszki Pyszczak

bez udziału Prokuratora

po rozpoznaniu w dniu 22.08.2017r., 17.10.2017r., 21.11.2017r., 05.12.2017r., 14.12.2017r.

sprawy **T. P.** syna J. i A. z domu G., urodzonego (...) w P.

oskarżonego o to, że :

I.w okresie od 2013 roku daty dziennej bliżej nie ustalonej do dnia 10 kwietnia 2017 roku w P., woj. (...) znęcał się psychicznie i fizycznie nad matką A. G.w ten sposób, że wszczywał awantury domowe podczas, których wypowiadał pod jej adresem słowa powszechnie uznane za wulgarne i obelżywe, poniżał słownie, pluł do kawy, krytykował, kontrolował, niszczył sprzęty gospodarstwa domowego, szantażował emocjonalnie wymuszając pieniądze, zakłócał spokój i spoczynek nocny, straszył nożem, wypowiadał groźby pozbawienia życia oraz naruszał jej nietykalność cielesną poprzez szarpanie, popychanie, kopanie po nodze, uderzenie drzwiami, pluł w twarz tj. o czyn z art. 207§1 k.k.

II.w okresie od 2013 roku daty bliżej nieustalonej do dnia 10 kwietnia 2017 roku w P. województwa (...) w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru dokonał zaboru celem przywłaszczenia mienia w postaci: pieniędzy o łącznej kwocie nie mniejszej niż 4 tys zł działając tym samym na szkodę matki A. G.tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

III.w styczniu 2017 roku daty bliżej nieustalonej w P. woj. (...), zmusił matkę A. G.do określonego zachowania tj. do oddania psa w ten sposób, że przyłożył jej nóż do gardła wypowiadając przy tym groźbę pozbawienia życia tj. o czyn z art. 191 § 1 k.k.

IV.w dniu 10 kwietnia 2017 roku w P., woj. (...) wbrew przepisom ustawy posiadał środek odurzający w postaci ziela konopi innych niż włókniste tzw. marihuany w ilości 0, 11 g netto, przy czym czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi tj. o czyn z art. 62 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku z (Dz. U. z 2016 r., poz. 224 z późn. zm.)

I.oskarżonego **T. P.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów wyczerpujących w pkt I dyspozycję art. 207 § 1 k.k. przy czym odnośnie tego czynu ustala, iż oskarżony dopuścił się tego czynu w okresie od 1 marca 2016r. do dnia 10 kwietnia 2017r. , w pkt II dyspozycję art. 278 § 1 k.k. przy czym odnośnie tego czynu ustala, iż oskarżony dopuścił się tego czynu w okresie od 1 marca 2016r. do dnia 10 kwietnia 2017r. oraz że wartość przywłaszczonych pieniędzy stanowi kwotę nie mniejszą niż 1600 zł , w pkt III dyspozycję art. 191 § 1 k.k., w pkt IV dyspozycję art. 62 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku z (Dz. U. z 2016 r., poz. 224 z późn. zm.);

i za to: za czyn z pkt I na podstawie art. 207 § 1 k.k. wymierza mu karę roku pozbawienia wolności; za czyn z pkt II na podstawie art. 278 § 1 k.k. wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności; za czyn z pkt III na podstawie art. 191 § 1 k.k. wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z pkt IV na podstawie

art. 62 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku z (Dz. U. z 2016 r., poz. 224 z późn. zm.) wymierza mu karę 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 85 § 1 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. tak orzeczone kary pozbawienia wolności łączy i jako karę łączną wymierza oskarżonemu karę roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 62 k.k. orzeka wykonanie kary pozbawienia wolności w systemie terapeutycznym;

IV. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania od dnia 12 kwietnia 2017r. godzina 6.30 do dnia 20 grudnia 2017r. godzina 13.30 przy czym jeden dzień tymczasowego aresztowania jest równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

V. na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzeka przepadek dowodu rzeczowego szczegółowo opisanego w wykazie dowodów rzeczowych nr II/168/17/P poz. 1 k. 60;

VI. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. G. P. kwotę 929,88 (dziewięćset dwadzieścia dziewięć 88/100) złotych tytułem obrony oskarżonego wykonywanej z urzędu;

VIII. zwalnia oskarżonego od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu państwa kosztów sądowych.

Sygnatura akt : II K 446/17

UZASADNIENIE

T. P. został oskarżony o to, że :

I. w okresie od 2013 roku daty bliżej nie ustalonej do dnia 10 kwietnia 2017 roku w P., woj. (...) znęcał się psychicznie i fizycznie nad matką A. G.w ten sposób, że wszczywał awantury domowe podczas, których wypowiadał pod jej adresem słowa powszechnie uznane za wulgarne i obelżywe, poniżał słownie, pluł do kawy, krytykował, kontrolował, niszczył sprzęty gospodarstwa domowego, szantażował emocjonalnie wymuszając pieniądze, zakłócał spokój i spoczynek nocny, straszył nożem, wypowiadał groźby pozbawienia życia oraz naruszał jej nietykalność cielesną poprzez szarpanie, popychanie, kopanie po nodze, uderzenie drzwiami, pluł w twarz tj. o czyn z art. 207§1 k.k.

II.w okresie od 2013 roku daty bliżej nieustalonej do dnia 10 kwietnia 2017 roku w P. województwa (...) w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru dokonał zaboru celem przywłaszczenia mienia w postaci: pieniędzy o łącznej kwocie nie mniejszej niż 4 tys zł działając tym samym na szkodę matki A. G.tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

III.w styczniu 2017 roku daty bliżej nieustalonej w P. woj. (...), zmusił matkę A. G.do określonego zachowania tj. do oddania psa w ten sposób, że przyłożył jej nóż do gardła wypowiadając przy tym groźbę pozbawienia życia tj. o czyn z art. 191 § 1 k.k.

IV.w dniu 10 kwietnia 2017 roku w P., woj. (...) wbrew przepisom ustawy posiadał środek odurzający w postaci ziela konopi innych niż włókniste tzw. marihuany w ilości 0, 11 g netto, przy czym czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi tj. o czyn z art. 62 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku z (Dz. U. z 2016 r., poz. 224 z późn. zm.)

Sąd Rejonowy II Wydział Karny w P., ustalił następujący stan faktyczny.

T. P. zamieszkiwał wraz z matką A. G.w P. na ulicy (...). W okresie od 1 marca 2016 roku do dnia 10 kwietnia 2017 roku w P., znęcał się psychicznie i fizycznie nad matką A. G.w ten sposób, że wszczywał awantury domowe podczas, których wypowiadał pod jej adresem słowa powszechnie uznane za wulgarne i obelżywe, poniżał słownie, pluł do kawy, krytykował, kontrolował, niszczył sprzęty gospodarstwa domowego, szantażował emocjonalnie wymuszając pieniądze, zakłócał spokój i spoczynek nocny, straszył nożem, wypowiadał groźby pozbawienia życia oraz naruszał jej

nietykalność cielesną poprzez szarpanie, popychanie, kopanie po nodze, uderzenie drzwiami, pluć w twarz. W tym samym okresie od 1 marca 2016r. do dnia 10 kwietnia 2017 roku w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru dokonał zaboru celem przywłaszczenia mienia w postaci: pieniędzy o łącznej kwocie nie mniejszej niż 1600 zł. W styczniu 2017 roku daty bliżej nieustalonej T. P. zmusił matkę A. G. do określonego zachowania tj. do oddania psa w ten sposób, że przyłożył jej nóż do gardła wypowiadając przy tym groźbę pozbawienia życia. T. P. w dniu 10 kwietnia 2017 roku w P., wbrew przepisom ustawy posiadał środek odurzający w postaci ziela konopi innych niż włókniste tzw. marihuany w ilości 0, 11 g netto.

(zeznania świadków : A. G.k. 221-222v,255-256v,4-5,23-24,28-28v,114-115,119v,333v-334,360v-361; M. B. k. 257-257v,113v; A. M. k. 258-258v, 18-19; D. S. k. 259-260, 21v,102-103 oraz na podstawie dokumentów : kart czynności nadzoru k. 315-331; protokołu zatrzymania rzeczy k. 6-8, 25-26; protokołu użycia testera narkotykowego k. 9-9v; protokołu oględzin rzeczy k. 34-36, opinia z zakresu badań chemicznych k. 63-68, 91-95).

Oskarżony w trakcie składania wyjaśnień w toku postępowania przygotowawczego oraz w trakcie posiedzenia w przedmiocie tymczasowego aresztowania, przyznał się do zarzucanych mu czynów . Wyjaśnił, iż była taka sytuacja, iż matka kazała mu wyjść z psem, powiedział, że mu się nie chce to powiedziała mu, iż odda go do schroniska. Wziął mały nóż, ale nie ten kuchenny, który jest na zdjęciach w aktach. Nie pamięta, co robił, coś mówił, ale nie pamięta co, chyba w sensie nie za przyjemnym. Nie pamięta co skłoniło go do tego aby tak się zachować. Nie pracuje, nie chodzi do szkoły. Utrzymuje go matka. Często kłóci się z matka, ponoszą go emocje i od słowa do słowa dochodzi do takich sytuacji. Jest zdrowy, nic mu nie jest. Ma kontakt z narkotykami regularnie (k. 32-33,37-38,44-45).

Oskarżony przed Sądem przyznał się do zarzucanych mu czynów i odmówił składania wyjaśnień, potwierdził uprzednio złożone wyjaśnienia (k. 221-221a).

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie jakim przyznawał się do popełniania zarzucanych mu czynów, gdyż potwierdzenie sprawstwa oskarżonego w zakresie przypisanych mu w wyroku czynów znajdujemy w zeznania świadków w tym przede wszystkim pokrzywdzonej : A. G.(k. 221-222v,255-256v,4-5,23-24,28-28v,114-115,119v,333v-334,360v-361) oraz M. B. (k. 257-257v,113v); A. M. (k. 258-258v, 18-19); D. S. (k. 259-260, 21v,102-103) oraz w dowodach dokumentów : kart czynności nadzoru (k. 315-331); protokołu zatrzymania rzeczy (k. 6-8, 25-26); protokołu użycia testera narkotykowego (k. 9-9v); protokołu oględzin rzeczy (k. 34-36), opinii z zakresu badań chemicznych (k. 63-68, 91-95), które to dowody Sąd uznał za wiarygodne.

W pozostałym zakresie wyjaśnienia oskarżonego, w których to oskarżony zaslania się niepamięcią odnośnie sytuacji z nożem, wskazuje, iż woreczek z marihuaną nie był jego, gdyż on nie brał takich środków a pieniądze które brał matce to były jego własnością , bo pochodziły z alimentów, a matka nie dawała mu kieszonkowego nie mogą się ostać w świetle zgromadzonego materiału dowodowego. Już z samych wyjaśnień oskarżonego można wyciągnąć wnioski, iż wyjaśniał nieszczerze w kwestii zabezpieczonej w toku postępowania marihuany, gdyż czterokrotnie przyznał się do posiadania tego środka odurzającego. Także twierdzenie, iż nie brał takich środków jest nieprawdziwe w świetle wyjaśnień złożonych przez niego w toku posiedzenia w przedmiocie tymczasowego aresztowania, czy też opinii psychiatrycznej, z której wynika, iż oskarżony jest uzależniony od wielu substancji psychoaktywnych. Podobnie należy ocenić wyjaśnienia oskarżonego w zakresie kradzieży pieniędzy. Do tego popełniania tego czynu oskarżony również się przyznał, dlatego też twierdzenie oskarżonego, iż te pieniądze to były alimenty a matka mu nie dawała kieszonkowego, nie mogą się ostać w świetle zeznań pokrzywdzonej, która twierdziła, iż oskarżony kradł jej pieniądze, że spała z torebką.

Zdaniem Sądu wyjaśnienia oskarżonego złożone w końcowej fazie procesu są nieudolną próbą uniknięcia odpowiedzialności karnej, dlatego też są nieszczerze i nieobiektywne i nie zasługują na wiarę.

Wyżej przedstawiony stan faktyczny, Sąd ferujący orzeczenie, ustalił w pierwszym rzędzie, na podstawie zeznań samej pokrzywdzonej A. G. (k. 221-222v, 255-256v, 4-5, 23-24, 28-28v, 114-115, 119v, 333v-334, 360v-361). Co do zasady jej wypowiedzi pozbawione są sprzeczności, zaś wsparte pozostałym materiałem dowodowym w postaci zeznań innych występujących w sprawie świadków: M. B. (k. 257-257v, 113v); A. M. (k. 258-258v, 18-19); D. S. (k. 259-260, 21v, 102-103) a także dowodami z dokumentów w postaci dają przekonujący obraz nie tylko, co do tego, że T. P. dopuścił się wszystkich przypisanych w wyroku czynów ale również ich przebiegu, zwłaszcza jeżeli chodzi o przestępstwo znęcania, zmuszania do określonego zachowania oraz kradzieży. Korespondują one w pełni z zeznaniami ww. świadków, którzy są ambiwalentnie nastawieni do stron.

Szczegółowa lektura zeznań występujących w sprawie świadków oraz wyjaśnień prowadzi do wniosku, że w sprawie bezsporne okazało się to, że pomiędzy pokrzywdzoną a oskarżonym dochodziło do awantur. Różnica w przedstawianych przez strony wydarzeniach sprowadza się do tego, iż oskarżony z jednej strony przyznawał się do wszystkich zarzucanych mu przestępstw a z drugiej strony ewidentnie umniejszał swoją winę, czy też zasłaniał się niepamięcią, zwłaszcza jeżeli chodzi o użycie noża wobec matki. Pokrzywdzona relacjonowała przebieg tych awantur, ich tło sytuacyjne, zachowanie oskarżonego oraz swoje zachowanie. Zwrócić należy uwagę, iż właśnie wypowiedzi A. G. znalazły potwierdzenie w przeważającej części zgromadzonego materiału dowodowego. Nie tylko porównanie ilościowe dowodów przemawiających za sprawstwem oskarżonego w zakresie przypisanych mu czynów pozwalało na zdeprecjonowanie jego wyjaśnień złożonych w końcowej fazie procesu, ale przede wszystkim ich jakość. O tym, że jego wyjaśnienia nie znalazły uznania Sądu przesądziły, zatem inne dowody, które z jego wypowiedziami zostały zderzone.

Również zbieżne były wypowiedzi M. B. (k. 257-257v, 113v); A. M. (k. 258-258v, 18-19); D. S. (k. 259-260, 21v, 102-103) przedstawionych świadków, na okoliczności ogólnej atmosfery w domu sposobu postępowania oskarżonego w stosunku do matki. Świadkowie ci nie są spokrewnieni z oskarżonym oraz pokrzywdzoną, wprawdzie świadek D. S. jest psychologiem pokrzywdzonej jednakże jej zeznania korespondowały z wiarygodnymi zeznaniami pokrzywdzonej, a także A. M. oraz M. B., dlatego też nie ma podstaw do ich podważania.

Wiarygodne okazały się A. M. (k. 258-258v, 18-19); D. S. (k. 259-260, 21v, 102-103) w tym zakresie, które miały w sprawie fundamentalne znaczenie. Świadkowie czerpali swoją wiedzę głównie z relacji matki oskarżonego i wartość dowodowa ich zeznań nie podlegała, w ocenie Sądu, zakwestionowaniu. Zeznania tego świadka były przede wszystkim przydatne do ustalenia w jaki sposób oskarżony zachowywał się wobec swojej matki. Zeznania tego świadka były rzeczowe, logiczne i korespondowały z zeznaniami pokrzywdzonej oraz innymi wymienionymi wyżej zeznaniami chociażby M. B.. Również jako wiarygodne Sąd ocenił zeznania M. B., funkcjonariusza Policji, dzielnicowego, albowiem są rzeczowe i logiczne. Świadek jako osoba obca nie zainteresowana rozstrzygnięciem tej sprawy na korzyść którejkolwiek ze stron, nie miał powodów aby zeznawać nieszczerze.

Jako wiarygodne Sąd ocenił zeznania świadka A. M., która wykonywała jako kurator sądowy nadzór nad oskarżonym od kwietnia 2016r. w związku z nierealizowaniem obowiązku szkolnego gdyż były rzeczowe i logiczne a ponadto korespondowały z zeznaniami pokrzywdzonej i innych przesłuchanych w sprawie świadków.

Jako wiarygodne Sąd ocenił zeznania świadka J. G. (k. 297v-298), jednakże z drugiej strony nie poszerzyły znacząco materiału dowodowego, gdyż świadek posiadała dosyć ogólną wiedzę o relacjach oskarżonego z matką, gdy już obejmowała nadzór, to wydawało się jej, iż relacje między nimi są zaburzone.

Biegła po zapoznaniu się z aktami sprawy oraz w oparciu o rozmowę psychodiagnostyczną i udział w przesłuchaniu wydała opinię psychologiczną dotyczącą świadka A. G. (k. 293-294). Wynika z niej, iż funkcjonowanie intelektualne w granicach normy wiekowej, w tym prawidłowa zdolność postrzegania, zapamiętywania postrzeżeń. Aktualny poziom funkcjonowania poznawczego obniżony z powodu stanu psychicznego świadka. Zaburzone funkcjonowanie społeczno-emocjonalne z powodu długo trwającej przeciążeniowej psychicznie sytuacji domowej. Obserwuje się stan silnego

napięcia psychicznego spowodowany stale odczuwanym niepokojem, lękiem. Lęk ten przyjmuje u badanej zbyt często cechy z obszaru paranoicznego- nadmierna nieuzasadniona podejrzliwość w stronę otoczenia, ludzi stykających się z nią, przeświadczenie, iż mogą jej zaszkodzić gdy zdradzą informacje o niej jej synowi. Stan ten ma przyczynę reaktywną – w sytuacji domowej związanej z zachowaniem syna, ale także sytuacjami z jej życia w okresie dorastania. W obrazie funkcjonowania psychicznego opiniowanej, dominują zachowania lękowe o nasileniu przekraczającym jej zdolności w racjonalnym radzeniu sobie z odczuwanymi emocjami.

Opinia ta w sposób wyczerpujący odnosi się do przedmiotu, udziela odpowiedzi na zadane pytania, jest spójna, została wydana po przeprowadzeniu badania charakterystycznego dla jej przedmiotu, a wnioski końcowe uzasadniono logicznie, w sposób odpowiadający wiedzy z zakresu psychologii. Sąd w pełni podzielił wnioski zawarte w opiniach biegłej psycholog z uwagi na ich fachowość oraz rzetelność.

Odnosząc się wniosków zawartych w opinii stwierdzić należy, iż nie dyskredytują one zeznań pokrzywdzonej, które były kategorięczne.

Jako wiarygodną Sąd ocenił biegłej psychiatry J. P., która brała udział w przesłuchaniu pokrzywdzonej (k. 344-345). Z opinii tej wynika, iż stwierdzone u ww. zaburzenia lękowo – depresyjne adaptacyjne, to jest reakcja na stres. W odpowiedziach świadka nie ma treści urojeniowych i objawów choroby psychicznej. Opiniowana dobrze rozumie polecenia i zadawane jej pytania. Odpowiada logicznie na pytania. Rozwój intelektualny pozostaje w granicach normy wiekowej i wykształcenia. Stan emocjonalny związany jest ze stresem, przeżyciami konfliktowymi z synem.

Odnosząc się wniosków zawartych w opinii psychologa oraz psychiatry, które ze sobą korespondują stwierdzić należy, iż nie dyskredytują one w żaden sposób zeznań pokrzywdzonej, które były kategorięczne a nadto korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym.

Stan faktyczny dotyczący przypisanych oskarżonemu w wyroku czynów ustalony został zarówno w oparciu o zeznania świadków w tym przede wszystkim pokrzywdzonej jak i świadków czerpiących wiedzę od samej A. G.. Ustalony został ponadto, w oparciu o zgromadzone w sprawie dokumenty, których wartość dowodowa nie była w zasadzie kwestionowana.

W celu potwierdzenia zdolności oskarżonego do brania udziału w postępowaniu karnym, oraz określenia zdolności jego do ponoszenia odpowiedzialności karnej zasięgnięto opinii biegłych lekarzy psychiatrów, których zadaniem było stwierdzić czy w chwili popełnienia zarzucanego mu czynu miał zdolność rozpoznania jego znaczenia i kierowania swoim postępowaniem ewentualnie czy zdolności te były ograniczone lub wyłączone. W konkluzji przedłożonej opinii, biegli stwierdzili, iż T. P. nie jest osobą chorą psychicznie ani też upośledzoną umysłowo. Rozpoznano natomiast u niego uzależnienie od wielu substancji psychoaktywnych. Ponadto biegli orzekli, iż w czasie objętym zarzutami, miał pełną zdolność rozpoznania znaczenia czynów i pokierowania swoim postępowaniem. Jest zdolny do udziału w procesie, może bronić się w sposób samodzielny i rozsądny (opinia biegłych psychiatrów k. 71-74).

Walorem mocy dowodowej obdarzono wywołaną w sprawie, opinię sądowo psychiatryczną. Sporządzona ona została według zasad rządzących procesem opiniowania. Zawiera wszystkie niezbędne elementy jak część wstępną, opisowo sprawozdawczą i właściwą opinię. Treści z niej wynikłe biegli potwierdzili ustnie, rzetelnie i fachowo obrazując przebieg procesu badawczego, który doprowadził do wydania przez biegłych, orzeczenia określonej treści.

Także walorem mocy dowodowej obdarzono opinię z zakresu badań chemicznych, z której wynika, iż zabezpieczony i przekazany do badań materiał dowodowy w postaci materiału roślinnego jest zielem konopi innym niż włókniste, który jest środkiem odurzającym grupy I-N i IV- N według załącznika nr 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Dla dowodowego ziela konopi innych niż włókniste suma zawartości 9-tetrahydrokannabinolu i kwasu tetrahydrokannabinolowego w suchej masie wynosi 14,15 %. Najmniejsza dawka wywołująca reakcję fizjologiczną organizmu wynosi 5 miligramów. Z przekazanego do badania materiału dowodowego

można uzyskać ponad jedną teoretyczną dawkę aktywną (k.63-68,91-95). Przedmiotowa opinia jest pełna jasna i rzeczowe, dlatego brak jest podstaw do jej kwestionowania.

Sąd w całej rozciągłości uznał za miarodajne dla poczynienia ustaleń faktycznych w sprawie treści wpływające ze zgromadzonych dokumentów. Całość dokumentacji, jaka została zebrana w sprawie, nie była kwestionowana, sporządzona przez uprawnione osoby, działające w ramach przysługujących im kompetencji, dawała podstawę, do przyjęcia jej, za miarodajną, w procesie ustalania stanu faktycznego.

T. P. zarzucono aktem oskarżenia popełnienie czynu z art. 207 §1 k.k., art. 191 § 1 k.k., art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., art. 62 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku z (Dz. U. z 2016 r., poz. 224 z późn. zm.)

Zgodnie z treścią przepisu. art. 207 §1 k.k. kto znęca się fizycznie lub psychicznie nad osobą najbliższą lub nad inną osobą pozostającą w stałym lub przemijającym stosunku zależności od sprawcy albo nad małoletnim lub osobą nieporadną ze względu na jej stan psychiczny lub fizyczny, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.

Jest to typ przestępstwa formalnego – bezskutkowego – o zbiorowo oznaczonym czynie, przy czym dokonanie go polega na wypełnieniu znamienia czynności sprawczej ujętego czasownikiem „znęca się”. Znęcanie, zatem oznacza wielokrotne oddziaływanie fizyczne lub psychiczne na inną osobę, która dla bytu tego przestępstwa, powinna pozostawać w stosunku do sprawcy w określonej relacji. Osoba ta sanowi, zatem przedmiot czynności wykonawczej. Znęcanie może również w szczególnych przypadkach polegać na jednokrotnym zachowaniu sprawcy, i następować w stosunkowo zwartym czasie i miejscu.

Omawiany typ czynu zabronionego godzi w dobro, jakim jest prawidłowe funkcjonowanie rodziny – stanowiące główny przedmiot zamachu, ale nadto może godzić w inne dobra indywidualne podlegające ochronie jak cześć, godność, zdrowie czy też życie. Immanentną cechą omawianego typu czynu jest przewaga sprawcy nad ofiarą, która nie może się mu przeciwstawić lub może to uczynić w niewielkim stopniu.

Ze względu, iż znamień czynności sprawczej, jest wyrażone czasownikiem ocennym niedookreślonym – „znęca się „, jednocześnie nabrzmiałym treścią, czyn odpowiadający omawianemu typowi musi zostać popełniony z zamiarem bezpośrednim tj. takim, że sprawca chce się znęcać i do tego bezpośrednio zmierza. Oznacza to, że sprawca ma świadomość, jakie odczucia w sferze psychicznej wywoła swoim zachowaniem u ofiary, jakie spowoduje u niej dolegliwości fizyczne, polegające na odczuwaniu bólu i cierpienia, i właśnie tego chce.

Wartościując zachowanie T. P. względem swojej matki od 1 marca 2016r. do 10 kwietnia 2017r. przez pryzmat tego, co wyżej, stwierdzić trzeba, że wszystkie znamiona czynu z art. 207 § 1 k.k., zostały przez niego zrealizowane. Sąd zmienił opis czynu w zakresie czasu jego popełniania, co było uzasadnione ze względu na treść art. 10 §1 k.k., zgodnie z którym na zasadach określonych w kodeksie karnym, odpowiada osoba, która ukończyła lat 17. Tożsame ustalenia Sąd poczynił w zakresie czynu polegającego na tym, iż od 1 marca 2016r. do dnia 10 kwietnia 2017 roku w P. województwa (...) w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru dokonał zaboru celem przywłaszczenia mienia w postaci: pieniędzy o łącznej kwocie nie mniejszej niż 1600 zł.

Swoim zachowaniem oskarżony wypełnił znamiona czynu z art. 191 § 1 k.k.

Dobrem chronionym przy przestępstwie zmuszania określonego w art. 191 k.k. jest wolność człowieka w wyborze postępowania zgodnego ze swoją wolą (wolność decyzyjna). Istotą tego czynu jest bowiem zamach na wolę pokrzywdzonego, który nie chce i nie godzi się na określone zachowania lub na ich znoszenie. Przedmiotem ochrony jest tu wolność jednostki w zakresie wyboru zachowania się zgodnie ze swoją wolą, osobista swoboda podejmowania lub niepodjęmowania jakiegось zachowania, wolność w zakresie wyboru postępowania (wyr. SA we Wrocławiu z 31.5.2016 r., II AKa 124/16, Legalis). Centralnym znamieniem czynności sprawczej tego czynu będzie więc zmuszanie, które polega na wykonaniu przez pokrzywdzonego określonej czynności faktycznej lub prawnej, zgodnej z wolą sprawcy. Sprawca oddziałuje więc na pokrzywdzonego w określony sposób w celu doprowadzenia go do konkretnych czynności, przy czym istotą tego czynu nie jest wykonanie przez zmuszanego tych czynności, lecz to, że sprawca

wykorzystuje do tego celu niedozwolone środki (wyr. SN z 1.10.1997 r., II KKN 264/96, Prok. i Pr. 1998, Nr 2, poz. 3). Zmuszanie jest więc przestępstwem bezskutkowym (formalnym), a jego dokonanie nastąpi z chwilą bezprawnego użycia przemocy lub groźby w celu zmuszenia innej osoby do określonego działania, zaniechania lub znoszenia (wyr. SA w Poznaniu z 14.7.2005 r., II AKa 155/05, OSA 2006, Nr 1, poz. 1).

Komentowany przepis art. 191 § 1 k.k. wymaga od sprawcy zastosowania określonych środków (sposobów) w postaci przemocy wobec osoby lub groźby bezprawnej. Zgodnie z dominującym poglądem przez przemoc należy rozumieć takie oddziaływanie środkami fizycznymi (siłą), które uniemożliwiają lub przełamując opór ofiary, ma nie dopuścić do powstania lub wykonania jej decyzji woli lub wywrzeć nacisk na jej procesy motywacyjne w pożądanym przez sprawcę kierunku (wyr. SN z 6.9.1994 r., II KRN 158/94, Prok. i Pr. 1995, Nr 1, poz. 5; T. Hanausek, Przemoc jako forma działania, s. 65). Może ona przybrać różną formę. Sprawca może bowiem oddziaływać w przedstawiony sposób wobec osoby pokrzywdzonego (bezpośrednio), jak i wobec innych osób związanych z pokrzywdzonym lub wobec rzeczy (pośrednio). Zgodnie z art. 191 § 1 k.k. alternatywnym środkiem (sposobem) zmuszenia innej osoby do określonego działania jest stosowanie groźby bezprawnej (art. 115 § 12 k.k. – zob. uwagi do tego przepisu). Przyjmuje się, że warunkiem karalności w tym wypadku jest przedmiotowo uwarunkowana zewnętrznymi okolicznościami danego czynu zdolność tej groźby do wywarcia nacisku na wolę zmuszanego w celu skłonienia go do określonego zachowania się, tj. u obiektywnego obserwatora zdarzenia groźba powinna wywoływać przekonanie, że jej użycie może wpłynąć na określone zachowanie pokrzywdzonego zgodnie z wolą sprawcy tego zdarzenia (wyr. SN z 26.9.2006 r., WA 27/06, OSNwSK 2006, Nr 1, poz. 1809; wyr. SA w Łodzi z 20.7.1994 r., II AKr 175/94, Prok. i Pr. 1995, Nr 3, poz. 14).

Odnosząc się do powyższego, bez wątpliwości należy stwierdzić, iż oskarżony zmusił matkę A. G. do określonego zachowania tj. do oddania psa w ten sposób, że przyłożył jej nóż do gardła wypowiadając przy tym groźbę pozbawienia życia, wyczerpując w ten sposób dyspozycję art. 191 § 1 k.k.

Nie może również budzić wątpliwości, iż zachowanie oskarżonego wyczerpało dyspozycję art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Zgodnie z treścią art. 278 § 1 k.k. kradzież polega na zaborze w celu przywłaszczenia cudzej rzeczy ruchomej. Przez zabór należy rozumieć wyjęcie rzeczy spod władztwa osoby nią władającej (właściciela, posiadacza lub dzierżyciela) i objęcie we własne władanie. Chodzi tutaj o faktyczne władztwo nad rzeczą, które w wyniku zaboru zostaje wbrew woli posiadacza naruszone. W swych konsekwencjach jednak zabór taki godzi w prawo własności, gdyż sprawca zaboru działa w celu przywłaszczenia zabranej rzeczy, tj. włączenia jej do swego stanu posiadania lub bezprawnego rozporządzenia nią na rzecz innej osoby. Należy podkreślić, że stanowiący istotę kradzieży zabór następuje bezprawnie, bez żadnej ku temu podstawy i bez zgody właściciela lub osoby, której mienie (rzecz) zabrano (wyrok SN z dnia 18 grudnia 1998 r., IV KKN 98/98, Orz. Prok. i Pr. 1999, nr 7-8).

Przedmiotowy czyn został popełniony w warunkach art. 12 k.k.

Zgodnie z brzmieniem art. 12, przestępstwo ciągle zachodzi, gdy spełnione są określone przesłanki podmiotowe i przedmiotowe. Przesłanką podmiotową jest istniejący z góry zamiar, obejmujący realizację zamierzonego przestępstwa w dwu lub więcej zachowaniach, natomiast przesłanki przedmiotowe to "krótkie odstępy czasu" między tymi zachowaniami, a także tożsamość pokrzywdzonego w wypadku zamachów na dobro osobiste.

Słusznie SN w wyroku z dnia 26 marca 1999 r. (IV KKN 28/99, Prok. i Pr. 1999, nr 10, poz. 2) podkreślił, że chodzi tu o zamiar w rozumieniu art. 9 § 1 k.k., przy czym musi to być ten sam zamiar (a nie taki sam), a zatem wszystkie elementy składowe (zachowania) muszą być nim objęte. Oznacza to, że z góry powzięty zamiar musi się odnosić do poszczególnych zachowań składających się na przestępstwo ciągle (w klasycznym ujęciu jest to popełnienie przestępstwa "na raty"). Nie może to być tzw. zamiar ogólny albo odnawiany pod wpływem trwałej czy powtarzającej się sposobności (por. A. Wąsek (w:) O. Górniok i in., Komentarz, t. I, s. 188; P. Kardas (w:) A. Zoll (red.), Komentarz 1, s. 165). Trafna w związku z tym jest teza postanowienia SN z dnia 9 marca 2006 r. (V KK 271/05, OSNKW 2006, nr 5,

poz. 50), iż "zamiar sprawcy musi istnieć w kształcie obejmującym wszystkie zachowania albo przed przystąpieniem do działania, albo co najmniej w chwili podjęcia pierwszego zachowania".

Odnosząc powyższe do realiów niniejszej sprawy stwierdzić należy, iż oskarżony ,

okresie od 1 marca 2016r. dnia 10 kwietnia 2017 roku w P. województwa (...) w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru dokonał zaboru celem przywłaszczenia mienia w postaci: pieniędzy o łącznej kwocie nie mniejszej niż 1600 zł działając tym samym na szkodę matki A. G., a zatem jak wspomniano wyczerpał dyspozycję wymienionego wyżej przepisu.

Oskarżony nadto wyczerpał dyspozycję z art. 62 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku z (Dz. U. z 2016 r., poz. 224 z późn. zm.). Zgodnie z treścią tego przepisu przedmiotem ochrony w art. 62 jest życie i zdrowie społeczeństwa jako całości (życie i zdrowie publiczne).

Zgodnie z treścią przepisu art. 62 ust.1 kto, wbrew przepisom ustawy, posiada środki odurzające lub substancje psychotropowe, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3, § 2 Jeżeli przedmiotem czynu, o którym mowa w ust. 1, jest znaczna ilość środków odurzających lub substancji psychotropowych, sprawca podlega karze pozbawienia wolności od roku do lat 10, § 3 W wypadku mniejszej wagi, sprawca podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku.

Typ uprzywilejowany stanowi tzw. wypadek mniejszej wagi, czyli sytuację, w której okoliczności popełnienia przestępstwa charakteryzują się przewagą elementów łagodzących, sprawiających, że czyn nie przybiera zwyczajnej postaci, lecz zasługuje na znacznie łagodniejsze potraktowanie (por. wyrok SA w Białymstoku z 16.11.2000 r., II Aka 161/00, OSA 2001, Nr 7–8, poz. 42) Zgodnie z treścią art. 4 pkt 26 cytowanej ustawy środek odurzający - każdą substancję pochodzenia naturalnego lub syntetycznego działającą na ośrodkowy układ nerwowy, określoną w wykazie środków odurzających stanowiącym załącznik nr 1 do ustawy. Tkami środkiem jest bez wątpienia marihuana

Niewątpliwie oskarżony w dniu 10 kwietnia 2017 roku w P., woj. (...) wbrew przepisom ustawy posiadał środek odurzający w postaci ziela konopi innych niż włókniste tzw. marihuany w ilości 0, 11 g netto, przy czym czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi, czym wyczerpał dyspozycję art. 62 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku z (Dz. U. z 2016 r., poz. 224 z późn. zm.)

Mimo tego, że oskarżony w końcowej fazie procesu umniejszał swoją winę w zakresie przypisanych mu czynów, całokształt okoliczności przedmiotowych jednoznacznie wskazuje na bezpośredni zamiar towarzyszący jego zachowaniom oraz sam fakt ich popełnienia.

Dowody bezpośrednie w postaci twierdzeń pokrzywdzonej – o sprawstwie oskarżonego w zakresie wszystkich przypisanych mu w wyroku czynów – w opozycji do twierdzeń oskarżonego wynikających z jego wyjaśnień złożonych na ostatnim terminie rozprawy, wsparte dowodami pośrednimi natury osobowej jak i rzeczowej przesądziły, że T. P. został uznany za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów polegającego na znęcaniu psychicznym i fizycznym nad matką, zmuszaniu matki do określonego zachowania, kradzieży pieniędzy na szkodę matki, czy też posiadania marihuany.

Wymierzając karę oskarżonemu Sąd ferujący orzeczenie, wziął pod uwagę stopień społecznej szkodliwości popełnionych przez niego czynów, uznając, że jest on znaczny. Swoim czynem polegającym na znęcaniu się oskarżony zaatakował wiele dóbr chronionych prawem – przedmiotów ochrony – w tym prawidłowość funkcjonowania rodziny oraz dobra indywidualne tj. zdrowie psychiczne i fizyczne matki. Godzono, zatem jednocześnie w dobra indywidualne, ale też i przynależne wszystkim, których uszanowanie warunkuje właściwy rozwój społeczny. Świadczy też o tym, uporczywy sposób działania oskarżonego polegający na częstym wyrządzaniu cierpień, dokuczaniu, rozpadzie więzi pomiędzy oskarżonym a pokrzywdzoną. Mimo, że pojedyncze zachowania oskarżonego wypełniały znamiona innych występków (zniewagi), naruszenia nietykalności cielesnej, gróźb to jednak specyfika przestępstwa znęcania, która zakłada wielokrotność zachowań sprawcy, pozwala na zbiorową ocenę tych zachowań. Zdawał on bowiem sobie

sprawę, że postępując w sposób opisany wyżej, wyrządza pokrzywdzonej cierpienia, dolegliwości psychiczne i fizyczne. Czynił tak jednak, gdyż tego chciał i swój zamiar zrealizował. Szkody emocjonalne, jaki wyrządził oskarżony swojej matce nie zostały przez niego w toku postępowania ocenione nagannie, co oczywiście nie stanowi okoliczności obciążającej, wszak umniejszał swoją winę. Oskarżony swoim zachowaniem zaatakował takie dobra jak wolność, mienie oraz życie i zdrowie społeczeństwa jako całości (życie i zdrowie publiczne).

Oceniając stopień społecznej szkodliwości zachowań oskarżonego Sąd uwzględnił ustalony zamiar bezpośredni, przy tym wpisujący się w znamiona inkryminowanych mu czynów. Sąd wziął pod uwagę motywację towarzyszącą oskarżonemu z chwili realizacji czynu zabronionego polegającego na znęcaniu, a mianowicie chęć dokuczenia i poniżenia swojej matki. Wszak tylko takiej motywacji można by się dopatrywać w jego działaniach.

Wymierzając karę Sąd miał także na względzie sytuację materialną oskarżonego jego właściwości i warunki osobiste oraz nie pominięto, iż uprzednio nie był on karany sędownie. Zwrócić jednak należy na zachowanie oskarżonego, gdy nie miał jeszcze ukończonych lat 17, które należy ocenić negatywnie (por. postanowienie Sądu Rejonowego w Puławach w s prawie III Nkd 71/15 k. 312-313).

Oskarżony jest młodym człowiekiem w poczytalnym. Z całą pewnością miał świadomość bezprawności i naganności czynów, których się dopuścił oraz że w świetle okoliczności towarzyszących jego działaniu brak jest jakichkolwiek przesłanek, które usprawiedliwiają jego czyny, wyłączyłyby odpowiedzialność karną, z uwagi na brak winy lub bezprawności czynów. Można też było od niego wymagać zachowania zgodnego z prawem w sytuacji w jakiej się znalazł.

Poszanowania godności innych osób, w szczególności bliskich, którą powinien był wspierać oraz nie wyrządzania cierpienia, można wymagać nawet od osób słabo zorientowanych.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd wziął pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra prawnego pokrzywdzonej tj. godność osobistą, dobro rodziny, przepisy ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, mienie, wolność oraz to, że czynów tych dopuścił się oskarżony działając umyślnie z zamiarem bezpośrednim, a także stopień społecznej szkodliwości jego czynów.

Sąd wymierzył oskarżonemu za czyn z art. 207 § 1 k.k. mu karę roku pozbawienia wolności; za czyn art. 278 § 1 k.k. karę sześciu miesięcy pozbawienia wolności; za czyn z art. 191 § 1 k.k. karę ośmiu miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z art. 62 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku z (Dz. U. z 2016 r., poz. 224 z późn. zm.) karę dwóch miesięcy pozbawienia wolności. na podstawie art. 85 § 1 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. tak orzeczone kary pozbawienia wolności połączył i jako karę łączną wymierzył oskarżonemu karę roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności;

Sąd miał na uwadze, aby kara ta nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając ustalony stopień społecznej szkodliwości czynów oraz następujące okoliczności: czas trwania znęcania się, formę znęcania się – psychiczną i fizyczną, motywację sprawcy – chęć poniżenia pokrzywdzonej.

Należy stwierdzić, że orzeczona kara realizuje swe cele takie jak: cel sprawiedliwościowy – jest współmierna do ciężkości przestępstwa, a co za tym idzie - jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu i zawinienia sprawcy, cel prewencji indywidualnej – będzie ona, w ocenie Sądu, działała zarówno wychowawczo. Sprawci, że sprawca nie popełni ponownie przestępstwa, jak i represyjnie – będzie stanowiła dolegliwość, która przekona sprawcę o nieopłacalności łamania prawa, jego szybkości i surowości; cel prewencji ogólnej – będzie ona działała, przez swą nieuchronność, odstrasżająco na innych potencjalnych sprawców. Ponadto kara ta będzie w sposób istotny wpływała na poczucie sprawiedliwości społecznej.

Jako okoliczność obciążającą Sąd potraktował działanie oskarżonego, które nacechowane było złośliwością i chęcią wykazania jego dominującej roli w domu.

Sąd uznał jednak, iż w tym przypadku zachodzi potrzeba izolacyjnego oddziaływania na postawę sprawcy. Sąd wymierzając w/w karę brał również pod uwagę cele prewencji indywidualnej i generalnej, Znaczny stopień społecznej szkodliwości czynów, jakich dopuścił się oskarżony, przesądzał za wymierzeniem kary izolacyjnej bez rozważania celowości zastosowania środka probacyjnego, treści opinii psychiatrycznej z której wynika wysokie prawdopodobieństwo popełnienia podobnych czynów. W realiach, zatem niniejszej sprawy Sąd uznał, że jedynie pozytywne efekty w postawie oskarżonego może przynieść jego izolacja, która zapewni, że pokrzywdzona nie będzie musiała obawiać się o swoje życie jak i zdrowie.

W ocenie Sądu orzeczona wobec oskarżonego kara odpowiada społecznemu poczuciu sprawiedliwości, zaspokaja roszczenia pokrzywdzonej i udowadnia oskarżonemu nieefektywność popełnionych przestępstw.

Z uwagi na charakter popełnionych przez oskarżonego przestępstw, uzależnienie od substancji psychoaktywnych na podstawie art. 62 k.k. Sąd orzekł wykonanie kary pozbawienia wolności w systemie terapeutycznym.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania od dnia 12 kwietnia 2017r. godzina 6.30 do dnia 20 grudnia 2017r. godzina 13.30 przy czym jeden dzień tymczasowego aresztowania jest równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

Z uwagi na to, iż dowód służył do popełniania przestępstwa na podstawie art. 44 § 2 k.k. Sąd orzekł przepadek dowodu rzeczowego szczegółowo opisanego w wykazie dowodów rzeczowych nr II/168/17/P poz. 1 k. 6.

Na rzecz obrońcy oskarżonego – wyznaczone z urzędu – zasądzone przepisane prawem wynagrodzenie (powiększone o podatek VAT), gdyż oskarżony kosztów tych samodzielnie nie opłacił.

Natomiast na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił oskarżonego od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Z tych względów Sąd orzekł jak w wyroku.